

кінозйомки, відеозапису, чи засобів фото- і кінозйомки, відеозапису впливає на результати правоохоронної діяльності, зокрема такі як якість проведення окремих слідчих дій, ефективність ведення профілактичної роботи, збирання доказової бази під час провадження в справах про адміністративні правопорушення.

1. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19>

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради УРСР від 18.12.1984 — 1984 р., № 51, стаття 1122

Манойло Олег Олегович
курсант 2-го курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції

ШТРАФ ЯК ВИД АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ САНКЦІЇ

Стаття 27 Кодексу про адміністративні правопорушення визначає поняття штраф як грошове стягнення, що накладається на громадян і посадових осіб за адміністративні правопорушення у випадках і розмірі, встановлених вищезазначеним Кодексом та іншими законами України. Термін "штраф" має давнє походження і в перекладі з німецької "strafe" означає пеню, кару, стягнення за проступок [3]. Однак сутність штрафу як виду адміністративного стягнення, завдяки поєднанню загальних рис штрафної (каральної) санкції та певних особливих властивостей, значно ширша й полягає не тільки в ущемленні майнових інтересів винної особи. Штраф, як і інше адміністративне стягнення є мірою відповідальності, правовим наслідком адміністративного правопорушення, що має на меті запобігання вчиненню нових правопорушень з боку правопорушника та інших осіб досягається головним чином завдяки настрашці, яка утримує нестійких осіб від вчинення адміністративних проступків [1].

Штраф передбачений як єдиний або альтернативний захід за більшість адміністративних правопорушень.

Адміністративному штрафу як різновиду штрафної (каральної) правової санкції притаманні такі риси:

- він є проявом державного примусу, тобто має каральний характер через протиправну поведінку;
- звертається на майно правопорушника, звідси - грошово-майновий характер;

- добровільний характер виконання поєднується із вживанням примусу в разі ухилення від виконання;
- містить у собі мету відшкодування матеріальної шкоди, завданої державі;
- йому властиві інші ознаки юридичних санкцій: запобіжний, виправно-виховний, правовідновлювальний характер.

Виховний елемент адміністративного штрафу передбачає настання позитивних змін у поведінці правопорушника. Однак поведінка як зовнішній прояв діяльності людини залежить від безпосереднього або опосередкованого впливу штрафу та процесу його застосування на психіку індивіда [1].

Отже, будучи за своєю сутністю засобом державного примусу, адміністративний штраф виступає зовнішнім спонукальним засобом як майнового, так і психологічного впливу. Превентивний аспект адміністративного штрафу поділяється на конкретно- та загальнопревентивний фактори. Конкретно-превентивний фактор реалізується у: обов'язку сплатити штрафну суму правопорушником; настанні для винної особи певних правообмежень (адміністративної караності); загрозі застосування до правопорушника підвищеної адміністративної відповідальності, а іноді й кримінальної. Загальнопревентивний елемент адміністративного штрафу знаходить виявляється у: загрозі застосування адміністративного стягнення взагалі; факті повсякденної діяльності органів адміністративно-штрафної юрисдикції [3].

Адміністративний Штраф має чимало специфічних матеріальних та процесуально-правових властивостей. Розміри адміністративних штрафів з урахуванням майнового стану винної особи ставляться в залежність від ступеня суспільної шкідливості адміністративних проступків, значно меншої, ніж ступінь суспільної небезпеки злочинів (відповідно і розміри адміністративних штрафів значно менші, ніж розміри кримінальних штрафів) та не пов'язані, на відміну від фінансових штрафів, із потребою компенсування державі значних розмірів шкоди, завданої правопорушеннями (звідси й менші розміри у порівнянні з фінансовими штрафами).

В Україні, розміри адміністративних штрафів, що накладаються на фізичних осіб, визначаються у межах від 0,1 до кількох десятків неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (дещо вищі розміри адміністративних штрафів, які накладаються на службових осіб). Якщо ж суб'єктом адміністративно-штрафної відповідальності виступає юридична особа, межі обчислення розмірів штрафів - від кількох десятків до кількох сотень неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

1. Електронний ресурс [http://pidruchniki.com/13480104/pravo/administrativni_styagnennya_zagalni_pravila_nakladennya]
2. Електронний ресурс [http://www.prostopravo.com.ua/pravonarusheniya/stati/vidy_administrativnyh_vzyskaniy_v_ukraine_i_poryadok_ih_primeneniya]
3. Електронний ресурс [http://www.pravo.vuzlib.su/book_z1163_page_84.html]

**Манойло Олег Олегович,
Шевченко Богдан Романович,**
курсанти 3 курсу факультету підготовки
фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
**Науковий керівник:
Кононець Віта Петрівна,**
доцент кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності ДДУВС,
к.ю.н.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ВИКОНАННЯ ПОСТАНОВИ ПРО ОПЛАТНЕ ВИЛУЧЕННЯ ПРЕДМЕТА

Оплатне вилучення предмета, який став знаряддям вчинення або безпосереднім об'єктом адміністративного правопорушення, полягає в його примусовому вилученні і подальшій реалізації з передаванням вирученої суми колишньому власникові з відрахуванням витрат на реалізацію вилученого предмета (ст. 28 КУпАП).

Сьогодні цей захід застосовується за повторне протягом року порушення водіями правил експлуатації транспортних засобів, управління транспортними засобами в стані алкогольного сп'яніння або ухилення від огляду на стан сп'яніння; порушення правил перевезення небезпечних речовин на повітряному транспорті; порушення правил зберігання або перевезення вогнепальної зброї, ухилення від її реалізації (ч. 5 ст. 121; ч. 2 ст. 130; ч. 3 ст. 133; ст. ст. 191, 193 КУпАП).

Оплатне вилучення транспортних засобів за вчинення правопорушень, передбачених ч. 5 ст. 121 і ч. 2 ст. 130 КУпАП, здійснюється за постановою міського (районного) суду (судді), до компетенції якого належить розгляд цих справ [1].

Постанову про оплатне вилучення вогнепальної зброї і боєприпасів за порушення правил їх зберігання або перевезення, а також ухилення від їх реалізації (ст. ст. 191, 193 КУпАП), виносять органи внутрішніх справ.